

læggende Sprængninger af Dampkedler, og for at naa dette Maal bestemmer Loven, at alle Kedler, der overgaa en vis Størrelse eller arbejde med stort Damptryk, og ligeledes Lokomotiver, kun kunne passes af Folk, der give Garanti for at være i Besiddelse af den aandelige Viden og den legemlige Øvelse, der kræves for, at dette kan være Tilfældet. De underkastes derfor en Prøve og kaldes, naar de have bestaaet Prøven og faaet et Certifikat for det, *eksaminerede Kedelpassere*, til Forskel fra alle dem, der passe de mindre farlige Kedler, og som kun kaldes Kedelpassere med Kontrolbøger, hvorved forstaas, at de have en Kontrolbog, hvori der indføres de Mangler, som vise sig at have været ved deres Pasning, naar der foretages Efter-syn. Det Punkt, som Lovforslaget berører, er altsaa Spørgsmaalet om, hvorledes man sikrer sig Kvalifikationer hos vedkommende. Ved en Eksamen afgøres hans teoretiske Viden, og for at sikre sig hans praktiske Evne, er det bestemt, at ingen kan indstille sig til Prøven, som ikke i 1 Aar har arbejdet i et Maskinværksted til Forfærdigelse af Kedler eller i 1 Aar *selvstændig* har passet en Dampkedel. Det er dette sidste, det gælder. Denne Bestemmelse om 1 Aar i et Maskinværksted eller selvstændig Pasning af en Dampkedel udvides ifølge Lovforslaget til at gælde ogsaa de Folk, der i mindst 2 Aar have arbejdet som Medhjælper ved en Kedelpasning, der ledes af en Maskinist eller af en eksamineret Kedelpasser, altsaa under Kontrol. Men da det er meget vanskeligt at bestemme, hvorvidt han har taget saa megen Del i Arbejdet, at han derved har erhvervet sig de nødvendige praktiske Kvalifikationer, er der taget det Forbehold, at der skal afgives en Erklæring fra Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet, om han ogsaa kan siges at være i Besiddelse af de krævede Forudsætninger. Naar dette nu er Tilfældet, er der jo ingen Tvivl om, at den Mand, der aspirerer til at gaa over til at behandle de større Kedler, er langt bedre skikket til det — da han har arbejdet med dem i to Aar — end den, der aldrig har arbejdet med større Kedler eller Kedler med større Damptryk. Derfor finder jeg Forslaget ikke blot formaalstjenligt, men ogsaa meget retfærdigt, og saa meget mere anbefaler jeg det, som det er fremkommet ved Indstilling fra Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet med en Fremhævelse af, at der nesop savnes Kræfter

paa det Omraade, hvor det gælder om at faa eksaminerede Kedelpassere.

Der er endnu et lille Punkt, som jeg ganske kort skal berøre. Det er Spørgsmaalet om et Gebyr af 5 Kr., der i Loven er fastsat for enhver, der underkaster sig Prøven. Da Sagen var første Gang til Behandling i Rigsdagen i Samlingen 1893—94, fastholdtes denne Bestemmelse, som fandtes baade i det første og i de senere Lovforslag; men da var der i Udvalget kun en meget svag Majoritet, som stemte for Gebyret, idet man frygtede for, at, naar der intet Gebyr var, vilde der blive saa stor Tilstrømning til denne Eksamen, at man maatte læsse for meget Arbejde paa de af Ministeriet nedsatte Eksamen-kommissioner. Det har imidlertid vist sig ikke at være Tilfældet. Det er i og for sig en Retfærdighedshandling mod de mindre velstillede at fri dem for Gebyret, og det har ingen væsentlig Betydning for Statskassen. Jeg kan altsaa ogsaa paa det Punkt fuldstændig slutte mig til Forslaget, og jeg tillader mig derfor at anbefale det høje Ting at vedtage det uforandret.

Berthelsen: Jeg skal i Tilslutning til de Udtalelser, der faldt fra den sidste ærede Taler, tillade mig varmt at anbefale det foreliggende Lovforslag, som jeg er glad ved er kommet frem. Jeg tror, at Forholdet har været saaledes mange Steder, at netop Savnet af den Bestemmelse, der nu foreslaas optagen her, har været en Hindring for, at virkelig kvalificerede Mænd have kunnet indstille sig til en saadan Prøve. Jeg vil og kan godt slutte mig til Forslaget, som det foreligger. Dog mener jeg, at naar der staar i Forslaget: „eller i mindst 2 Aar ulastelig have deltaget“ osv., saa kunde det, da der er taget det Forbehold, at Direktøren for Arbejds- og Fabriktilsynet skal skønne over, om vedkommende kan anses for kvalificeret, godt have gaaet an at sætte 1 Aar i Stedet for 2, men det skal jeg ikke opholde mig ved. — Jeg er ogsaa glad ved og taknemmelig for, at de 5 Kroner falder bort. For mange af disse Folk har dette Gebyr været en Hindring for at indstille sig til Prøven. Jeg anser det foreliggende Forslag for meget godt og tror, det vil afhjælpe et virkelig Savn. Jeg anbefaler det ligesom den sidste ærede Taler til uforandret Vedtagelse.

C. C. Andersen: Jeg kan ligeledes slutte mig til den Bestemmelse i Lovfor-